

Arrest

nr. 338 354 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 juli 2023 dient verzoekende partij voor een eerste maal een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen in haar beweerde hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Zij dient deze aanvraag in op basis van haar band met haar dochter van Portugese nationaliteit.

Op 25 januari 2024 wordt deze aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en wordt haar een bijlage 20 bezorgd. Tegen deze beslissing werd geen hoger beroep ingesteld.

1.2 Op 15 maart 2024 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Deze aanvraag baseert zij opnieuw op haar hoedanigheid van familielid in opgaande lijn van haar dochter van Portugese nationaliteit.

Op 14 maart 2025 besluit verwerende partij deze aanvraag te weigeren. Dit gebeurt met een zogenaamde bijlage 20, dit evenwel zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2024 werd ingediend door:

*Naam: G. (...)
Voorna(a)m(en): T. K. (...)
Nationaliteit: Nepal
Geboortedatum: 05.01.1954
Geboorteplaats: Lamjung
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met G. S. (...) (RR. (...)) van Portugese nationaliteit, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van mevrouw (hierna: de referentiepersoon), in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Art.40bis, §2, eerste lid, 4° stelt dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd: de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat betrokkene ten laste is van haar Portugese dochter. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het bovenstaande liggen de volgende documenten voor:

- Verklaringen van Instituut van Sociale Zekerheid van Portugal waaruit blijkt dat betrokkene geen pensioen, toeslag, aanvulling, supplement of uitkering ontvangt en dat er geen lonen geregistreerd staan op naam van betrokkene bij de sociale zekerheid (dd. 17.08.2023)*
- Attest van Unie van de Deelgemeenten Carvavelos en Parede waaruit blijkt dat betrokkene werkloos is (dd. 05.05.2023)*
- Maandelijks storting van de referentiepersoon aan betrokkene in de periode juli 2022 en januari 2023 t.w.v. 500 EUR/maand*
- Betalingen van G. R. B. (...) van maandelijks huur aan M. F. F. (...) in de periode mei 2023 tot en met maart 2024*
- Attest OCMW waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen leefloon of andere maatschappelijke dienstverlening verkrijgen (dd. 05.08.2024)*
- Overlijdensakte van de echtgenoot van betrokkene (dd. 06.11.2017, afschrift dd. 11.02.2024)*

Met deze documenten toont betrokkene niet voldoende aan reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Betrokkene mag dan wel geen reguliere inkomsten uit een pensioen, een uitkering of tewerkstelling, toch toont ze met de overige documenten niet afdoende aan dat er een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon is die voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst bestaat. Er kan namelijk bezwaarlijk worden aangenomen dat een maandelijks bedrag van 500 euro betrokkene in Portugal in staat stelde om in haar basisbehoeften te voorzien waar de levenskost niet veel lager ligt dan in België. Er wordt niet afdoende aangetoond dat betrokkene aangewezen was op deze ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. Gezien het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks stortte in de periode 07/2022 – 01/2023 slechts een beperkt deel van maandelijks kosten zou dekken, is het aannemelijk dat betrokkene nog andere bron(nen) van bestaansmiddelen had waarop zij een beroep kon doen om in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien stopte de financiële steun van de referentiepersoon klaarblijkelijk maanden voordat betrokkene zich in België vestigde, daar betrokkene pas werd ingeschreven in het Rijk in 07/2023 en de laatste storting dateerde van 01/2023.

Wat de stortingen van G. R. B. (...) betreft, het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wil aantonen. De stortingen zijn afkomstig van haar zoon en worden gestort aan een zekere M. F. F. (...). Op geen enkele manier toont dit een afhankelijkheidsrelatie aan van betrokkene t.o.v. de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.07.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien niet afdoende is aangetoond er sprake is van een financiële/materiële afhankelijkheidsrelatie die reeds in het land van herkomst bestond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.3 Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 22 mei 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 11 juni 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 28 november 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van het gelijkheidsbeginsel. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

"1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§" 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quingies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen, Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4, De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijven laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden ofvervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen ofdoor de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde”

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikel 40bis 82, 4° Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

Het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing an sich niet betwist.

Eisende partij levert bovendien het bewijs dat zij reeds in Portugal ten laste was van haar dochter en er met haar en haar gezin legaal verbleef.

Eisende partij voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5.

Eisende partij verbleef sedert zij weduwe werd bij haar dochter en verblijft er tot op de dag van vandaag ook nog steeds.

Het feit dus dat zij ten laste is van zijn dochter en dit reeds jaren, is dan ook meer dan voldoende aangetoond.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te strengzijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

7.

Het middel is gegrond.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij zet dit middel als volgt uiteén:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

In haar derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit middel zet zij als volgt uiteén:

“Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien zij reeds jaren bij haar dochter woont.

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan mbt. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- ~ 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3% vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van het gelijkheidsbeginsel, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *inuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook als niet-ontvankelijk te aanzien.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Inhoudelijk is verzoekende partij het evenmin eens met de voorliggende beslissing. Bijgevolg voert zij ook de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op

om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Verzoekende partij heeft op 15 maart 2025 een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met een Unieburger en dit meer in het bijzonder op basis van haar dochter van Portugese nationaliteit met een verblijfsrecht in België.

Concreet gebeurt deze aanvraag op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 waarin bepaalt wordt dat:

“(…)

§ 2. *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

(…)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(…)”

Dit betekent dat verzoekende partij dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar dochter met Portugese nationaliteit om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van verzoekende partij te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon, haar Portugese dochter, en dit van in het land van oorsprong of herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Een dergelijke afhankelijkheid betekent blijkens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (C-423/12 van 16 januari 2014) dat er sprake is van materiële steun die er voor zorgt dat het familielid/referentiepersoon voorziet in de basisbehoeften van de aanvrager van de gezinshereniging en dit in het land van oorsprong of herkomst en dit op het moment dat de aanvraag voor deze gezinshereniging wordt gedaan om zich bij het familielid te gaan voegen. Er moet dan ook sprake zijn van een reële afhankelijkheid.

Daarnaast dient deze afhankelijkheid duurzaam te zijn en over een langere tijd betrekking te hebben op regelmatige bijdragen. Een doelgerichte of punctuele hulp door bijvoorbeeld geldelijke giften volstaat op zich niet. De financiële hulp dient dan ook significant en noodzakelijk te zijn.

3.9 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, dient verwerende partij geen aanvullende informatie te vragen of bijkomende inlichtingen in te winnen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij reeds eerder een dergelijke aanvraag indiende om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen en dat deze eerdere aanvraag geweigerd werd door verwerende partij. Verzoekende partij heeft ervoor gekozen om naar aanleiding van deze eerste

weigeringsbeslissing geen hoger beroep in te stellen, maar wel een nieuwe aanvraag in te dienen met toevoeging van nieuwe stukken.

3.10 Verzoekende partij neemt in haar verzoekschrift artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet grotendeels over waarna zij stelt dat zij het bewijs geleverd heeft dat zij reeds in Portugal ten laste was van haar dochter die zelf legaal met haar gezin in Portugal verbleef. Vermits verzoekende partij als weduwe ook nu nog bij haar dochter verblijft, zou dit afdoende aantonen dat er sprake is van het ten laste zijn van deze referentiepersoon.

Met deze korte feitelijke uitleg wenst verzoekende partij te volharden in haar standpunt. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.11 Zoals reeds werd aangehaald dient verzoekende partij, om als ten laste te kunnen worden beschouwd, inderdaad aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie van haar bestaat ten opzichte van de referentiepersoon en dit van in het land van oorsprong of herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

De bestreden beslissing gaan voor haar nader in op de stukken die verzoekende partij in dit kader heeft neergelegd en beoordeelt deze stukken *in globo* waarbij rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij.

In deze kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "*ten laste*" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder "*te hunnen laste zijn*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, §2, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "*ten laste zijn*" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Uit voormeld arrest blijkt dat de hoedanigheid van het "*ten laste*" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Tevens blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst, dan wel oorsprong en dit minstens tot op het moment van de aanvraag heeft bestaan.

In casu is verwerende partij van oordeel dat op basis van de voorliggende stukken niet kan worden besloten dat verzoekende partij als onvermogen moet worden beschouwd in het land van herkomst/oorsprong en niet zelf in staat zou zijn om in haar basisbehoeften te voorzien. Verwerende partij motiveert dat verzoekende partij niet aantoonde inderdaad ten laste te zijn van haar dochter die momenteel in België woont. Verwerende partij aanvaardt dat er geen sprake is van reguliere inkomsten zoals bijvoorbeeld een pensioen, maar op basis van de voorgelegde documenten kan ook niet besloten worden dat er sprake is van een financiële/materiële afhankelijkheidsband tussen verzoekende partij en de referentiepersoon. Verwerende partij stelt inderdaad terecht vast dat er elke maand slechts een bedrag van € 500 overgemaakt werd van de referentiepersoon aan verzoekende partij. Een dergelijk laag bedrag volstaat volgens verwerende partij niet om in de basisbehoeften van verzoekende partij te voldoen.

Verzoekende partij meent dan wel dat dit wel het geval is, maar deze loutere bewering volstaat niet om de bevindingen van verwerende partij tegen te spreken.

3.12 Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de stortingen in het kader van deze financiële ondersteuning ongeveer een half jaar voor de komst van verzoekende partij in België opgehouden zijn en zij klaarblijkelijk wel voor haar basisbehoeften kon instaan. Er is dan ook niet voldaan aan de voorwaarde dat de

afhankelijkheid van het familielid bleef bestaan tot aan het moment van de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.

3.13 Verzoekende partij heeft ook nog stukken voorgebracht waaruit blijkt dat haar zoon elke maand een bedrag van € 400 zou overmaken aan een persoon in Portugal. Als vermelding bij deze stortingen staat "house rent" wat vrij vertaald uiteraard zoveel als huishuur betekent. Hierbij merkt de Raad eerst en vooral op dat deze zoon niet de referentiepersoon is op basis waarvan een verblijfskaart wordt aangevraagd waardoor uit deze stortingen ook geen financiële afhankelijkheid kan blijken ten aanzien van deze referentiepersoon (de dochter met Portugese nationaliteit). Of dit bedrag inderdaad zou overeenstemmen met de beweerde huishuur is al evenmin bewezen.

3.14 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt in die zin dat haar centrum van belangen intussen in België gelegen is en zij reeds jarenlang bij haar dochter verblijft. Conform artikel 8, 2° van dit EVRM zou er geen afdoende afweging gemaakt zijn de in het geding zijnde belangen.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden vermits de bestreden beslissing op zich er haar niet toe verplicht het Belgisch grondgebied te verlaten.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekende partij enkel een aanvraag indiende voor een verblijfskaart en tot op heden niet toegelaten werd tot verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoekende partij aangevoerde (deel)artikel van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing.

3.15 Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december

2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van de Vreemdelingenwet. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

3.16 Waar verzoekende partij nog stukken bij haar verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat hij voor het beoordelen van de wettelijkheid van de bestuurlijke beslissing zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing en rekening dient te houden met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. In de mate deze 'nieuwe stukken' niet ter kennis zijn gebracht aan verwerende partij kan verzoekende partij deze laatste ook niet verwijten dat deze er geen rekening mee heeft gehouden bij het beoordelen van haar aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart.

3.17 Een schending van de door verzoekende partijen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE